

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2020/10

Együtt vagyunk

Gyülekezeti piknik

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

„Együtt vagyunk” – Hálaadó hétvége

Gyülekezetünk 2020. szeptember 5–6-án „Együtt vagyunk” címmel gyülekezeti hétvégét tartott, dicsőítve gondviselő Istenünket megtartó, gyógyító áldásaiért. Egyrészt azért adtunk hálát, hogy végre közösségben lehettünk – még ha maszkban, távolságtartással, de annál nagyobb örömmel. Másrészt többszörös jubileumot is ünnepeltünk. Hálaadó alkalmat tartottunk lelkészeink, Püski Lajos és Püskiné Szécsi Judit idén 30 éves nagyerdei szolgálatáért, valamint Bertha Zoltán beosztott lelkészünk 10 éve közöttünk végzett munkájáért. Hiszen kiteljesítették azt a gyülekezetépítő munkát, amely a Nagyerdőn már 1990 előtt, Kormos László idején folyt, sőt elkezdődött még a jogelőd Egyetemi templomban, Éliás József szolgálatával.

Szombaton számos, lelki és testi felüdülést kínáló programon vehettünk részt közösen.

A vasárnapi istentisztelet igehirdetését Püski Lajos tartotta, az 1Thessz 1,1-8 alapján hálát adva a gyülekezettel közös szolgálat, az együttműködés áldásaiért. Tagjaink biznyságtételei pedig azt a sokszínűséget mutatták meg, amely lelkészeink munkáját jellemezte az elmúlt évtizedekben. Az áldásokról, lelkészeink távlatos és következetes missziói gondolkodásáról, bölcs és szeretetteljes munkájáról átfogóan a gyülekezetünk gondnoka, Kerti Péter szólt. Egyik presbiterünk, Tóth-Matolcsi László a lelkészeink 30 évvel ezelőtti, első nagyerdei konfirmanduscsoportjának egykori tagjaként emlékezett a szolgálatokra. Egy másik biznyságtétel pedig a 30 körüliek nevében hangzott el (Rácz Eszter), akik éppen akkortájt születtek, amikor a lel-

készházaspárt Komádiból a Nagyerdőre hívta meg a gyülekezet. Megismerhettük egy felnőttként megtért házaspár eddigi életútjának áldásait (Nagy Lajos és Mile Anita), egy másik testvérünk, Hodossi Sándor pedig a gyülekezetépítő többgenerációs nagytáborok páratlan missziói hatásáról beszélt. A legközelebbi munkatársak, az elmúlt negyedszázadban a Nagyerdőn szolgáló, mintegy húsz egykori segédlelkész (egymást váltó hatodéves teológus) nevében is elhangzott egy biznyságtétel Németh Árontól, a többiek közül pedig sokan hálaadó írást küldtek.

Hisszük, hogy lelkészeink gyülekezetépítő és új gyülekezetet plántáló munkája, a sokféle munkatárs közötti harmóniára törekvő hozzáállás, valamint az imádságos lelkület sok gyülekezet számára figyelembe veendő minta, áldásos példa lehet. Isten áldását kérjük életükre!

Az alábbiakban az alkalmon részt vevő néhány gyülekezeti tagunk vallomása olvasható a hétvégéről.

Dr. Fazakas Gergely

„Együtt vagyunk” – Hálaadó hétvége

Bezárultak a gyülekezetek ajtajai! Maradjunk otthon, vigyáznak ránk a fiatalok! – hallhattuk tavasszal ezeket a mondatokat. Az online istentiszteletek sokat segítettek, de nem pótolták az együttlétet, a kiscsoportokat, a vasárnapokat. Ezért többet beszélünk egymással telefonon, bátorítva egymást. Májusban még reménykedtünk, júniusban már láttuk, hogy a nagytábor idén elmarad. Emiatt különös örömmel töltött el, hogy lesz egy nap, amikor végre együtt lehetünk a templomkertben.

Gyönyörű kora őszi idő köszöntött minket az egynapos táborban. Több generáció, a három hónapostól a sok évesig együtt dicsőítettük az Urat énekszóval és zenekarral. Hála, szeretet és öröm járta át a lelkünket! Tiszteletes úr tábori szokásához híven most is készült. A táblára felrakott képekből a 42. zsoltár volt a megfejtés, ez lett a délelőtti kiscsoportos beszélgetések témája. A mi csoportunk, főleg 60 felettiék, abban erősítettük egymást, hogy Isten áldásával, örömmel végezzük a szolgáltatásokat, amelyeket naponta élénk hoz.

Meglepetésvendég érkezett püspök úr személyében, aki a 30 éve gyülekezetünkben szolgáló lelkészeinket köszöntötte.

Batys ebéd és finom sütemények után őszt idéző énekeket énekeltünk, nagymamák és gyermekek együtt.

Öröm volt nézni a fiatalok batikolását, az ötletes stresszoldó labdákat. Sportoltunk, volt kvízzjáték is, amely megmutatta, hogy milyen sokat tanultunk a bibliaórákon.

Úgy éreztem, itt volt közöttünk az a 300 táborozó is, aki most nem lehetett itt.

Hálás vagyok, hogy együtt voltunk, és reménykedem, hogy jövőre, a nagytáborban, újra mind együtt leszünk!

Koroknai Éva

„Együtt vagyunk!” – ígérte a mottó. Együtt leszünk, gondoltam, mikor készülődtünk a tábor hiányát enyhítő alkalomra. Együtt vagyunk, gondoltam, mikor a pályán felcsendült az első dal a gyülekezeti zenekar vezetésével. Ide, ehhez a gyülekezethez tartozunk, gondoltam, mikor kíváncsiságod járókelők tekintettek be az utcáról a kerítésen át. Közösséggé formál, hogy az egyéni, olykor erőtlén vagy hamiskás hangokból az éneklés során harmónia születik. Harmónia az énekekben, az együttlétben, a testvéri kapcsolatokban.

Életünk során sokféle közösség tagjai lehetünk: családi, szomszédsági, iskolai, sportköri, munkahelyi. Ezekben a közösségekben megélhetjük az odatartozás élményét, de olykor valamiféle fájó hiányosságát is. Most azonban a zene segítségével a hiány nélküli teljesség érzése fogott össze bennünket. És a háláé.

Néztem az éneklő arcokat: felszabadultság, öröm, beleringatózás. Néztem a környező házakat, ablakokat, kinéz-e valaki. Jó volt megvallani, együtt vagyunk, s bár annyi helyről, annyi élethelyzetből érkezünk, de Istenben egyek vagyunk. A hálában egyek vagyunk. Az együttlétért, jubiláló lelkészeinkért, a szeretetért, a bizonyágtételekben elhangzó kacskaringós, de már biztos irányba haladó életutakért. A napindító, ráhangoló kiscsoportos beszélgetések során sokan sokféle érzést fogalmaztak meg az elmúlt időszakokkal kapcsolatban, de az aggodalom mellett a bizakodás hangjai is helyet kaptak. A délutáni fényképes múltidézés szolgált bizonyítékkal, hogy közös múlt és sorsközös jelen erősít a jövőre nézve, mert együtt vagyunk.

Melis Szilvia

„Együtt vagyunk” – Hálaadó hétvége

Együtt vagyunk. Ezek a szavak különösen felértékelődnek ezekben a járványtól és korlátozásoktól terhes időkben. Amikor nehezen tudunk találkozni szeretteinkkel, barátainkkal, keresztyén testvéreinkkel. Amikor hosszú évek után először gyülekezeti nagytábor és Összetartozásunk napja nélkül kell zárni az évet. Ilyenkor igazán hálát kell adnunk azért, hogy együtt lehetünk. Így adhattunk hálát ezen a csodálatos gyülekezeti hétvégén egymásért, gyülekezetünkért és különösképpen lelkészeink több évtizedes áldozatos munkájáért. Láthattuk mindazokat a gyümölcsöket, amelyet a Szentlélek munkált, a Püski házaspár és Bertha Zoltán gondozott hosszú éveken át. Ezt éreztem már a szombat délelőtti dicsőítés és áhítat alatt, amikor a zenekar vezetésével egészen kicsik és „régebb óta” fiatalok is együtt lehettünk Isten magasztalásában. A közösség, a találkozások és a jó idő is boldogsággal töltötte el szíveinket. Ezután kiscsoportos beszélgetésekre került sor. Egymásra találtak itt az érdeklődők és azok is, akik már a Püski házaspár előtt a gyülekezet tagjai voltak. Tanúbizonyosságainkkal tovább tudtuk építeni egymás hitét.

A beszélgetések vége felé megjelent a nap meglepetés „sztárvendége” is, egyházkerületünk püspöke, Dr. Fekete Károly, aki köszöntötte lelkészeinket, sok kedves gondolatot és emléket felidézve. Jó volt látni, hogy megérkezése után kívárta az alkalmas időt, addig az egyik kiscsoporttal ült le jókedvűen beszélgetni. Gondolatai közül engem megfogott, hogy a Püski házaspár missziói munkájának több alkotóeleme (gyülekezetépítés, kiscsoportok, gyülekezeti nagytábor) is példaként szolgált más gyülekezetek számára.

Püspök úr beszéde után batyus ebéddel folytattuk a napot, amikor az otthoni finomságokat egymással is megoszthattuk, jókat beszélgethettünk, nevelhettünk együtt. Desszertként a gyülekezeti tagok által elkészített, illetve Dani és Angi előző nap tartott esküvőjéről maradt sütemények is sikert arattak, különösen a fiatalok körében. Délután különböző sportprogramok, előadások és kötetlen beszélgetések vártak ránk. Számomra a legkülönlegesebb élmény a Hodossi Sanyi által tartott időutazás volt: fotókat vetítve vezetett minket végig az elmúlt három évtizeden. Az előadás fejtörőkkel, érdekes történetekkel és Sanyi bácsi páratlan humorával is gazdagodott. Jó volt látni a régi képeket, bár egy kis keserédes hiányérzet töltött el. Azt gondoltam, bárcsak életem korai szakaszában találhattam volna Istenre és a gyülekezetre, ha már itt nőttem fel a környező panelrengetegben. Illetve bárcsak már éltem volna korábban, és részese lehettem volna az elmúlt 30 évnek. De békességet leltem abban, hogy mindennek megvan a maga ideje, Isten okkal helyezte el ezen a helyen, ebben az időben engem. A napot rövid áhítattal zártuk, melyen szintén a zenekar kísérte éneklésünket. Különleges volt megállni és visszaneézni a napra. És a búcsúzásnál előjöttek a táborvégi „nem szeretném, hogy vége legyen”-érzések. De a hazafelé utamon nyugtatott a tudat, hogy másnap folytatódik az alkalom.

Ugyanis ezzel a vasárnappal, ha tavasz végén nem sikerült, most jelképesen pótolhattuk az Összetartozásunk napját. Az istentisztelet első részében a zenekar és kántor úr vezette a dicsőítést, lelkészeink pedig mély igei üzenettel szolgáltak

„Együtt vagyunk” – Hálaadó hétvége

közöttünk. A szünetben ismét lehetőség nyílt a találkozásokra.

Az istentisztelet második része egy különleges csokor volt, amit szerintem nem fogunk elfelejteni. Lelkészeink semmit sem tudtak tartalmáról, de teljes bizalommal engedték a presbitériumnak a lebonyolítást, és valóban emlékezetes ajándék lett. Sok különleges történetet hallottunk, számos megrendítő és vicces mozzanattal. Felidéződött előttünk Judit néni alakja, aki türelmes tyúkanyóként nevelte a fiatal konfirmandusokat saját gyermekei mellett, az általunk is ismert szeretetével, odaadásával és alázatával. Beláthattunk a háttérben zajló komoly munkába, hogy milyen olajozott gépezet is működteti a gyülekezetet, milyen fontos a precizitás és sokak együttes munkája. Kiderült például, hogy nagytiszteletű úr meggyőződése szerint egy esketésnek nem „nagyjából 30 percig” kell tartania, hanem pontosan 25-28 percig. Megtudhattuk, hogy még Lajos TÁBORnok is szokott pihenni a gyülekezeti nagytábor alatt, még akkor is, ha a tábor minden helyszínén és minden idejében is jelenvalónak tűnik. Ennek a pihenésnek az időpontja pedig: csütörtökön 14:00 és 15:00 között.

Lajos bácsi, Judit néni és Zoli is örömmel

köszönte meg a bizonyágtételeket, a gyülekezet szeretetét és az elmúlt éveket. A záróének után mindenki hálatelt szívvel köszöntötte lelkészeinket. Ez a hálaadás azonban nem csak egyszeri alkalom nekünk, folyamatosan próbáljuk kifejezni feléjük. Hetek elteltével is élénken él bennem az alkalom. Hálát adok mindennap, hogy egy ilyen közösség tagja lehetek, ilyen lelkészeket adott nekünk Isten, a Szentlélek pedig folyamatosan munkálkodik közöttünk. Arra indít ez a sok áldás engem, hogy éljek az alkalmakkal, mert mindig feltöltődés, boldogság és békesség jár át. Ösztönöz még jobban megismerni a testvéreket, a sok különleges tanúbizonyágot és élet-történetet, mert Isten mindannyiunkban mást munkál ki és másképpen van jelen. Erőt ad a szolgálatban, hogy Isten országa az én cselekedeteim által nemcsak a gyülekezetünkben épül, hanem ez kihát városunk és egész magyar református egyházunk gyülekezeteire is.

Hálát adok, hogy a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség tagjának vallhatom magam, bárhol is járok. És hálás a szívem, hogy Isten megmutatja nekem Lajos bácsi, Judit néni és Zoli áldozatos életén és munkáján keresztül a legjobb példákat az előttem álló úton való járáshoz.

Máté Tibor

Szívélyes invitálás

Szeptemberben évek óta kiállunk két délután is a templomunk elé, asztalokkal, székekkel, ásványvízzel és vérnyomásmérővel felszerelve, hogy megszólítsuk az erre járókat, felhívjuk figyelmüket a templomunkra, és ajánljuk az *Érdeklődők istentiszteletét*, valamint a Bibliaiskolát. Idén a frissítő ásványvízből jutott a gazdit kísérő szomjas kutyusnak is.

A „Hogy vagy?” kérdéseinkre nagyon kevesen válaszoltak, sietségre hivatkozva. A „Tudja-e, mi ez az épület?” már többeket megállásra, gondolkodásra készített. Még mielőtt kellemetlen lett volna a válaszáadás, elárultam: református templom. Sokan hátrítanak úgy, hogy „Én nem vagyok református, én nem szoktam templomba járni.” Erre aztán adott a válasz, hogy most épp az ilyen emberek számára készülünk istentiszteletet tartani. Éppen őt várjuk most ezekre az alkalmakra!

Volt, aki a konfirmálása óta nem volt templomban. A Bibliaiskolát ajánlva elgondolkodott: „Talán felnőttként jobban megérteném, mint akkor?!”

Olyan is volt, aki egyértelműen elzárkózott, tiltakozott, hogy nem is akar tudni a Bibliáról. Neki csak annyit tudtam mondani, hogy „El fog jönni még az az idő is!” Több egyetemista fogadta örömmel az alkalmakra hívogató lapokat, és széles mosollyal mondta, hogy vidéken, a lakóhelyén ő is jár gyülekezetbe.

A más felekezethez tartozók is szívesen vették az „érdeklődők” körébesorolásukat. Egy komoly férfi a Korán és a Biblia közötti különbségekről, illetve hasonlóságokról beszélt.

A megszólítottak közül többen is engedtek a szívélyes invitálásnak, és belülről is megtekintették templomunkat. A te-

kintélyt parancsoló csodálatos orgonánk mellett komoly csodálkozást keltett a szószék melletti sarokban látott dob és szintetizátor, amihez még a gitárt is megemlítettem.

Egy kisgyermekes házaspárnak a leghátsó kistermünk tetszett nagyon, ahol a gyermekük azonnal megismerkedett a legérdekesebb játékokkal.

Egy középkorú férfi borús tekintettel nem-tetszését fejezte ki tevékenységünkkel kapcsolatban. Mint kiderült, mikrobiológus, és igencsak tart a járványtól. Biztosítottuk a szabályok betartásáról, óvatosságunkról, de legyintése után a vírushelyzet elmúlása utáni alkalmainkra hívtuk. Egy 10-12 év körüli fiú már tavaly is kíváncsian járta be velem a templom épületét, és komoly érdeklődéssel olvasta és értelmezte a Tízparancsolatot. Most újra vitt az újságunkból, és távozóban kedvesen visszaszólt: „Jól éreztem itt magam!” Saját gyülekezeti tagjaink is örömmel álltak meg üdvözölni minket.

Kunné Ország Mariann

Isten születésnap ajándékai

A XVI. században három reformátor kapta Istentől a feladatot, hogy külön-külön fordítsák le a Bibliát magyar nyelvre. Ez teljesen Károli Gáspárnak sikerült, 1590-re, három évtizedes munkával. Méliusz Juhász Péter tizenöt év alatt végigmagyarázta a Szentírást, ami jegyzetelést és fordítást jelentett. Az 1560-as években megjelent a teljes Újszövetség és több ószövetségi könyv, összesen tíz kötetben. E munkához hozzá kell számítani több bibliai könyv előkészítését is, amelyeket már nem adhatott ki, hiszen negyven évesen elhunyt. Heltai Gáspár pedig munkatársakkal készítette el a teljes Szentírás fordítását – hat bibliai könyv kivételével – tizenöt év alatt (1551–1565), és adta ki Kolozsváron.

A Heltai-féle bibliafordítást hasonló kiadásban, három kötetbe szerkesztve adtuk ki idén, közel kétéves munkával, kutatók és támogatók, köztük a Nagyerdei Gyülekezet segítségével.

Ezzel párhuzamosan a testvérmunka is elkészült, amelynek címe: *Földönjáró Jézus barátai. Összegyűjtött versek (1946–2020)*. A versírás csendben folyt a pártállam idején. A publikálásra – nagyobb részt – a szószék adott lehetőséget, emellett néhány lap közölt a verseimből. Az első kötet 1989-ben jelent meg, a tizennegyedik pedig 2019-ben.

A mostani, gyűjteményes kötetben a versekkel együtt közöltük a kötetek borítóját, a kísérelő bírálatokat és vallomásokat: ezek közel viszik a mondanivalót az olvasókhoz. Mit mondhat a szerző? Hálát az Istennek a 90. születésnap ajándékaiért, az olvasónak pedig ezt: Vedd és olvasd! Soli Deo Gloria!

Ötvös László

„A Szivárvány szerkesztősége – a Gyülekezet nevében is – szeretettel köszönti Dr. Ötvös Lászlót 90. születésnapján, Isten áldását kérve életére.”

Hírek

- ♦ **Családi délután:** október 25-én 15:00 órákor.
- ♦ **Vigasztaló istentisztelet:** november 1-jén 10:30 órákor.
- ♦ **Reformációs körséta:** november 1-jén 11:30 órákor.
- ♦ **Úrvacsorai előkészítő alkalmak:** nov. 5-7-én, csütörtök-péntek-szombat, 17 órákor.
- ♦ **Úrvacsorás istentisztelet:** november 8-án, vasárnap 8:30 és 10:30 órákor.

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Kórházlelkészek: Kenézy Kórház – 511-777/1943; **Klinika** – 319-057

Európa Rádió – 94,4 MHz

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református

Egyházközség hírlevele

4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 350 példányban

28. évfolyam 10. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Együtt vagyunk – Gyülekezeți piknik

